

„Tijekom povijesti, kršćanin je polazio na put da svlada svoju vjeru na mjestima koja čuvaju uspomenu na Gospodina, ili na onim mjestima koja predstavljaju važne trenutke povijesti Crkve. Posjećivao je svetišta koja časte Majku Božju, ili svetišta koja podržavaju živim primjer svetaca. Njegovo je obraćenje proces obraćenja, žudnja za intimnošću s Bogom, povjerljiva molitva za svoje materijalne potrebe. U svim svojim mnogostrukim vidovima hodočašće je uvijek bilo za Crkvu čudesan milosni dar.

U **svremenom društvu**, obilježenom intenzivnim kretanjima, hodočašće je prilika da se iskuse novi poticaji. Da bi se moglo odgovoriti u skladu s ovom stvarnošću, dušobrižništvo hodočašćenja mora imati jasne teološke zasade koji će ga opravdati, razvijajući ga u sličnu i trajnu praksu u kontekstu općeg dušobrižništva. Trebat će iznad svega imati na umu da je evangelizacija konačni razlog zbog kojeg Crkva predlaže i bodri hodočašća, tako da ih pretvara u iskustvo duboke i zrele vjere.“ (*Hodočašće u Velikom jubileju 2000.*, str. 6.)

„**Hodočašće proživljeno kao slavljenje vlastite vjere** za kršćanina je ono kultno očitovanje koje treba ostvariti u skladu s tradicijom, s religioznom osjećajem i kao ostvarenje svoje pashalne egzistencije. Sama dinamika hodočašća jasno objavljuje neke etape koje hodočasnik postiže i koje postaju paradigma svega njegova vjerskog života: polazak očituje njegovu odluku da pode na put do cilja i da postigne duhovne ciljeve svojega krsnog poziva; put ga vodi do solidarnosti s braćom i do pripreve, dužne za susret s Gospodinom; posjet svetištu poziva ga na slušanje riječi Božje i na sakramentalno slavljenje; povratak naposljetku podsjeća ga na njegovo poslanje u svijetu kao svjedoka spasenja i graditelja mira. Važno je da te etape hodočašća, proživljene zajedno s drugima ili individualno, budu obilježene bogoštovnim činima, koji mu trebaju objaviti autentičnu dimenziju, koristeći se u tu svrhu tekstovima koje predlažu liturgijske knjige.“ (*Hodočašće u Velikom jubileju 2000.*, str. 39 - 40.) Adalbert Rebič, „Mihovil“

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

8. srpnja 2018. • 14. NKG • God. IX. • br. 27 (410)

Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju

Čitanje svetog Evanđelja po Marku: U ono vrijeme: Isus dođe u svoj zavičaj. A doprate ga učenici. I kada dođe subota, poče učiti u sinagogi. I mnogi što su ga slušali preneraženi govorahu: »Odakle to ovome? Kakva li mu je mudrost dana? I kakva se to silna djela događaju po njegovim rukama? Nije li ovo drvodjelja, sin Marijin, i brat Jakovljevi, i Josipovi, i Judini, i Šimunovi? I nisu li mu sestre ovdje među nama?» I sablažnjavahu se o njega. A Isus im govoraše: »Nije prorok bez časti doli u svom zavičaju i među rodbinom i u svom domu.« I

ne mogaše ondje učiniti ni jedno čudo, osim što ozdravi nekoliko nemoćnika stavivši ruke na njih. I čudio se njihovoj nevjeri. Riječ Gospodnja. (Mk 6, 1-6)

Hodočašće kroz povijest religija

Od svojega prvog pojavka na pozornici svijeta čovjek putuje tražeći uvijek nove ciljeve, istražujući zemaljska obzorja i težeći prema beskrajnome: plovi rijekama i morima, uspinje se na sveta brda, na čijim vrhuncima zemlja idealno dodiruje nebo, putuje i kroz vrijeme, obilježavajući ga svetim datumima, osjeća rođenje kao ulazak u svijet i smrt kao izlazak iz svijeta da bi sišao u utrobu zemlje ili da bude uzet u božanske predjele. Put je, doista, simbol života, koji se izražava mnogostrukim činima, kao što su odlazak i povratak, ulazak i izlazak, silazak i uzlazak, putovanje i odmor.

Hodočašćenje je pojava koju susrećemo u svim religijama, a osobito u religijama *Knjige*, u židovstvu, kršćanstvu i u islamu. Prema tim religijama *hodočašćenje je putovanje vjernika k svetomu mjestu što ga je posvetilo božanstvo ili se tu rodio, živio ili čudesno djelovao osnivač religije ili neki religijski učitelj u namjeri da se on (vjernik) ondje moli u izuzetno povoljnemu duhovnom okružju*. Tako su za nas kršćane mjesta hodočašćenja Sinaj, Jeruzalem, Betlehem, Nazaret, općenito Sveta Zemlja, i mjesta djelovanja i smrti Isusovih apostola (od Jeruzalema do Rima), te konačno mjesta očitovanja, ukazanja Blažene Djevice Marije (Lurd, Fatima, Međugorje). Ova mjesta mi nazivamo svetim mjestima.

Na svetome mjestu obično je podignuto svetište, oko kojega i u kojem se vjernici skupljaju, mole, pjevaju duhovne pjesme i čitaju Sveto pismo. Ta sveta mjesta mogu biti u samoj zemlji u kojoj živi vjernik ili daleko izvan nje. Zato su hodočašćenja često vrlo naporna i povezana s opasnostima na putu. Nekad su opasnosti bile vrlo različite, zarazne bolesti, glad i fizička iscrpljenost, a danas kvar na prometlima kojima se vjernici služe da bi brže i komotnije stigli na sveto mjesto. Tako je hodočašće često vezano uz neke žrtve i odricanja. Zato je dobro koje hodočasnik traži upravo nagrada za

Misna slavlja i župni oglasi

Pon, 9. srpnja	18.30	Po nakani (al)
Uto, 10. srpnja	18.30	+ Milan Puškarić (8. dan)
Sri, 11. srpnja	18.30	Na čast Sv. Josipu za sve dobročinitelje Sv. Benedikt
Čet, 12. srpnja	18.30	Po nakani (al)
Pet, 13. srpnja	18.30	+ Josip Žlimen; Branko Božičević MB Bistrička
Subota 14. srpnja	18.30	+ Milka, Josip i Ivica Horvat; Kata, Mirko i Vladimir Tutek; Joso, Roža i Marija Božičević
15. srpnja 15. NKG	8.30	CEROVNIK: + Marica i Herman Tweer 10 OŠTARIJE: Misa za narod

1. HODOČAŠĆE u Međugorje započinje u petka, 13. srpnja molitvom u 6 sati u Svetištu, a završava u nedjelju, 15. srpnja do 20 h. Cijena prijevoza i dva polupansion 480 kn.

2. TREĆI NACIONALNI susret hrvatskih katoličkih obitelji u Solinu u subotu i nedjelju, 15. i 16. rujna 2018. godine. Prijave do 10 kolovoza zbog osiguranja smještaja.

3. MISE na Cerovniku su nedjeljom u 8.30 sati. Iznimno će misa u nedjelju **22. srpnja biti u 12 sati** zbog slavlja krštenja i proslave Dana zahvalnosti za obranu na Pitomom Javoru.

Izdavač: pop Antun Luketić - Župni ured Oštarije: www.zupa.ostarije.com

izvršeni napor. Cilj je hodočašćenja naime postizanje nekoga materijalnog ili duhovnog dobra, koje po vjerovanju hodočasnika to sveto mjesto, odnosno osoba koja je vezana uz to sveto mjesto može podariti ili posredovati za dar kod Boga.

U hrvatskome jeziku izraz **hodočašće** pretpostavlja kao vrlo važan element hodočasničke prakse hod, pješačenje, odnosno posvećenje toga hoda svetim mjestom ka kojemu se hodočasnik kreće i ciljem koji se želi postići.

U grčkome jeziku analogne riječi **apodemein** i **ekdemein** znače prije svega napustiti svoj narod, svoju zemlju, svoju zajednicu i otputovati. Dakle hodočašćenje je neki dug put, put kojim vjernik napušta svoju zemlju i odlazi daleko od svojeg zavičaja. Slično u latinskome jeziku **peregrinari** znači otići daleko od svojeg zavičaja; **peregrinatio** je stanje: biti daleko od svoje domovine. U latinskome riječ **peregrinus** znači **stranac, beskućnik**. Zato je u starini trebalo hodočasnika zaštititi, a svaka se povjeda hodočasnika kažnjavala. U Bibliji se zaštita hodočasnika, stranca, beskućnika drži dobrim djelom (Mt 25,35. 38.43).

Hodočašćenje je vrlo omiljena praksa među pobožnim svijetom jer:

- 1. upošljava sve čovjekove** (audio-vizualne, motoričke, emocionalne) sposobnosti;
- 2. naglašava i produbljuje zajedničarske veze**, koje su vrlo važan čimbenik u vjerskim emocijama;
- 3. naglašava vrijednost i produžuje spomen** na vjerske uspomene koje su s tim mjestom povezane;
- 4. učvršćuje međunarodne, društvene**, kulturne i civilizacijske veze, koje nadilaze granice naroda ili čak rasa. Hodočasnici se obično na dugu putu zaustavljaju, trguju, kupuju i prodaju, sastaju se s nepoznatim ljudima, izmjenjuju materijalna i duhovna dobra, upoznaju kulturne vrjednute naroda u čiju su sredinu došli kao tuđinci ili kroz čiju su sredinu prošli. Zato se hodočašćenje kao takvo pojavljuje dosta kasno u povijesti religija, onda naime kada je već učinjen stanovit napredak u društvenim odnosima (obitelj, klan, pleme, narod, država, ceste, putovi, svetišta i tako dalje).

Hodočašćenje u Svetom pismu

U izraelskom zakonodavstvu za hodočašćenje postoje izrazi *hagg* i *alah*, Izraz *hagg* (odatle arapski *hadž*) povezuje dvije predodžbe, predodžbu blagdana i predodžbu hodočašćenja. Najprije je, u starini, taj izraz značio *ophod, procesija, vjersko putovanje u hram*. Kasnije u biblijskim tekstovima jednostavno znači blagdan (Am 5, 21; 8, 10). Drugi izraz, *'alah*, povezan je s putovanjem u Jeruzalemski hram. U nj se naime sa svih strana Palestine moralo *uzlaziti, penjati se, ići gore* (često u psalmima). „Pridošlice smo pred tobom, putnici kao svi naši očevi.“ (1Ljet 29, 15) Očevi, patrijarsi već su u Starom zavjetu hodočastili. Njihova sveta mjesta bila su Betel, Beeršeba, Penuel, Sekem, Šilo, Gilgal, Jeruzalem i druga mjesta. Upravo po tome što su u ta mjesta hodočastili očevi naši, to jest Abraham, Izak, Jakov i Jakovljevi sinovi, ona su kasnije za sve Izraelce (židovske vjernike) postala sveta mjesta.

Poslije povratka Židova iz Babilonskog sužanjstva obnovljen je Hram u Jeruzalemu (515. pr. Kr.), a obnovljena su i organizirana hodočašća u Jeruzalem (Ezr 7, 19). Ona dobivaju razne liturgijsko-bogoštovne oblike i vezuju se za određene blagdane u židovstvu (*Pesah, Pedesetnica i Sukot*). Odatle hodočasnički psalmi (psalmi 120 -

134). Oni odražavaju radost i veselje koje hodočasnici osjećaju penjući se prema Jeruzalemu (Ps 122: „*Obradovah se kad mi rekoše: 'Hajdemo u dom Jahvin'*“), sigurnost koju hodočasnici osjećaju boraveći u Domu Jahvinu (Ps 125), jedinstvo svih vjernika u Jahvi i oko Jahve (Ps 122; 133 i 134) i tako dalje. Svi su odrasli vjernici dužni hodočastiti. Izuzeti su bili samo žene, djeca, starci i bolesnici. Čim je dječak navršio dvanaest godina, bio je dužan hodočastiti u Jeruzalemski hram.

U helenističko i rimsko doba dolazili su židovski hodočasnici u Jeruzalem iz svih dijelova Rimskog Carstva, i kopnenim i morskim putem. Blagdan je bio u Jeruzalemu pomno pripravljen za hodočasnike: narod poučen, Hram urešen, liturgija (bogoslужje) propisima uređena i ozakonjena... Kad su hodočasnici došli u Hram, prinijeli su žrtvu, molili, slušali čitanje Svetog pisma, pjevali psalme i veselili se u krugu svojih prijatelja i svojih rođaka. U Jeruzalemu su se našli i oni koji se godinama nisu viđali. Tu su se susreli židovski hodočasnici iz Palestine s onima iz dijaspore, iz inozemstva. Josip Flavije spominje da se za cara Nerona o blagdanu *Sjenica* (hebr. *Sukot*) moglo u Jeruzalemu naći oko 2,7 milijuna židovskih vjernika. Pretjerao je broj, no oko pola milijuna vjernika ih se zacijelo moglo naći ondje za taj veliki blagdan.

Hodočašćenje u islamu

Kada je islam u 7. stoljeću osvojio zemlje Bliskog istoka, uništio je gotovo sve kršćanske i židovske zajednice u tim zemljama. Ostali su samo ostatci ostataka. U Jeruzalemu je ostala kršćanska i židovska zajednica, istina desetkovana, koja je omogućila židovskim i kršćanskim vjernicima posjećivanje svetih mjesta u Palestini. Jeruzalem je sad sveti grad ne samo za židovske, nego i za kršćanske vjernike, pa i za muslimane. Muslimani u Jeruzalemu štiju kao sveta mjesta džamije *Al Aksu* i *Omarovu džamiju*, židovski vjernici *Zid plača* (Zapadni zid razrušena Hrama), a kršćani mjesta Isusove muke i Isusov grob, a u Betlehemu kraj Jeruzalema mjesto Isusova rođenja. Za vrijeme križarske vladavine (11. - 12. stoljeće), pa i poslije, kršćani sa Zapada organiziraju česta i brojna hodočašćenja u Svetu Zemlju, u Jeruzalem, u Betlehem, u Nazaret, često i unatoč opasnostima koje su dolazile s muslimanske strane.

Hodočašćenje u kršćana

Hodočašće, znak stanja Kristovih učenika u ovom svijetu, uvijek je zauzimalo važno mjesto u životu kršćanina. Po uzoru na Isusa hodočasnika ranokršćanska je zajednica cijenila hodočašćenje u Jeruzalem, pogotovo jer je Jeruzalem bio posvećen mukom, smrću i uskrsnućem Isusa Krista. Kršćani hodočaste na Isusov grob u Jeruzalemu. Ni uz jedno mjesto kršćanska duša nije bila toliko vezana koliko upravo uza sveti grad Jeruzalem. Zato je Jeruzalem otpočetak kršćanstva bio cilj kršćanskih hodočasnika. Dokazuju to brojni hodočasnici i hodočasnice iz Rimskog Carstva od 4. do 7. st. po Kristu, sve do vremena provale muslimanskih Arapa u Svetu Zemlju u 7. stoljeću i njihova opustošenja Svete Zemlje. Jeruzalem je za kršćane postao simbolom njihove vječne, nebeske domovine, cilj njihova hodočašćenja kroz ovu suznu dolinu (usp. Gal 4, 26; Heb 12, 22; Otk 3, 12). Zemaljski život shvaćen je u novozavjetnim spisima kao hodočašće kroz suznu zemaljsku dolinu (usp. 2 Kor 5, 6. 8). Kršćani su sebe shvaćali kao *peregrini, paroikoi, ksenoi*, tj. *tuđince, pridošlice*, kojima nije stalna domovina ovdje na zemlji nego na nebesima (Fil 3, 20): prema toj nebeskoj domovini (grč. *politeuma*) hodočastimo kao pobožni tuđinci, hodočasnici (usp. 1 Pt 2,11; 4,12;3Iv5; Heb 13,9).

